

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

19 iunie 2019 *

„Recurs – Acțiune în anulare – Transmitere a cererii introductive prin fax – Depunere în afara termenului a originalului cererii introductive la grefa Tribunalului – Întârziere în transmiterea corespondenței – Noțiunea de «forță majoră sau de caz fortuit»”

În cauza C-660/17 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 24 noiembrie 2017,

RF, cu sediul în Gdynia (Polonia), reprezentată de K. Komar-Komarowski, radca prawny,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de J. Szczodrowski, de G. Meessen și de I. Rogalski, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna C. Toader și domnii A. Rosas (raportor), L. Bay Larsen și M. Safjan, judecători,

avocat general: domnul N. Wahl,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 24 ianuarie 2019,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: polona.

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, RF solicită anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 13 septembrie 2017, RF/Comisia (T-880/16, nepublicată, denumită în continuare „ordonanța atacată”, EU:T:2017:647), prin care acesta a respins ca inadmisibilă acțiunea sa având ca obiect anularea Deciziei C(2016) 5925 final a Comisiei din 15 septembrie 2016 de respingere a plângerii sale în cauza COMP AT.40251 – Transport feroviar, expediere de mărfuri (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene

- 2 În cadrul titlului III, intitulat „Procedura în fața Curții de Justiție”, articolul 45 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene prevede:

„Regulamentul de procedură va stabili termene care iau în considerare distanța.

În cazul în care cel interesat dovedește existența unui caz fortuit sau a unui caz de forță majoră, nu i se poate opune nicio decădere care decurge din expirarea termenelor.”

- 3 În cadrul titlului IV din acest statut, referitor la Tribunal, articolul 53 primul și al doilea paragraf din statutul menționat prevede:

„Procedura în fața Tribunalului este reglementată de titlul III.

Procedura în fața Tribunalului este precizată și completată, în măsura necesară, de regulamentul său de procedură. [...]”

Regulamentul de procedură al Tribunalului

- 4 Titlul III, intitulat „Acțiunile directe”, din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 4 martie 2015 (JO 2015, L 105, p. 1), intrat în vigoare la 1 iulie 2015, cuprinde capitolul 1, intitulat „Dispoziții generale”. Acest capitol este subîmpărțit în cinci secțiuni, a patra dintre ele, consacrată termenelor, cuprinzând articolele 58-62 din acest regulament.

- 5 Articolul 58 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, referitor la calculul termenelor, prevede:

„(1) Termenele procedurale prevăzute de tratate, de statut și de prezentul regulament se calculează după cum urmează:

[...]

(b) un termen [...] pe luni [...] expiră la sfârșitul zilei care, [...] în ultima lună [...], are aceeași denumire sau aceeași cifră cu ziua producerii evenimentului sau a efectuării actului de la care începe să curgă termenul. În cazul unui termen pe luni [...], dacă ziua corespunzătoare expirării termenului nu există în ultima lună, termenul expiră la sfârșitul ultimei zile a acestei luni;

[...]”

- 6 Articolul 60 din acest regulament, intitulat „Termenul pentru considerente de distanță”, prevede:

„Termenele procedurale se prelungesc pentru considerente de distanță, în mod invariabil, cu 10 zile.”

- 7 Articolul 73 din regulamentul menționat, intitulat „Depunerea la grefă a unui act de procedură în format hârtie”, prevedea la alineatul (3):

„Prin derogare de la articolul 72 alineatul (2) a doua teză, data și ora la care o copie integrală a originalului semnat al unui act de procedură [...] parvine grefei prin fax se consideră că respectă termenele procedurale cu condiția ca originalul semnat al actului [...] să fie depus la grefă în cel mult 10 zile. Articolul 60 nu este aplicabil în privința acestui termen de 10 zile.”

- 8 Acest articol 73 a fost suprimat cu ocazia modificărilor Regulamentului de procedură al Tribunalului din 11 iulie 2018 (JO 2018, L 240, p. 68), prin care utilizarea aplicației informatice „e-Curia” a devenit obligatorie pentru depunerea actelor de procedură.
- 9 Potrivit articolului 126 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, atunci când o acțiune este în mod vădit inadmisibilă, Tribunalul poate oricând să decidă, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

Dispoziții practice de punere în aplicare a Regulamentului de procedură al Tribunalului

- 10 În cadrul părții III.A.2, care privește depunerea prin fax a actelor de procedură și a anexelor la acestea, punctele 79-81 din Dispozițiile practice de punere în aplicare a Regulamentului de procedură al Tribunalului (JO 2015, L 152, p. 1) prevedeau:

„79. Data depunerii unui act de procedură prin fax se consideră că respectă termenul numai dacă documentul original care cuprinde semnătura olografă a reprezentantului și care a făcut obiectul transmiterii prin fax este depus la grefă cel mai târziu în următoarele zece zile, astfel cum se prevede la articolul 73 alineatul (3) din Regulamentul de procedură.

80. Documentul original care cuprinde semnătura olografă a reprezentantului trebuie să fie expediat fără întârziere, imediat după transmiterea sa prin fax, fără a i se aduce corecturi sau modificări, nici chiar minore.

81. În cazul în care există diferențe între documentul original care cuprinde semnătura olografă a reprezentantului și copia parvenită anterior la grefă prin fax, data primirii care se ia în considerare este cea a depunerii acestui document original semnat.”

Istoricul cauzei și ordonanța atacată

- 11 Întrucât acțiunea RF era o acțiune în anulare, aceasta trebuia, conform articolului 263 al șaselea paragraf TFUE, să fie formulată în termen de două luni, după caz, de la publicarea deciziei împotriva căreia era îndreptată acțiunea, de la notificarea acesteia recurente sau de la data la care RF a luat cunoștință de actul respectiv.
- 12 În speță, decizia în litigiu a fost notificată către RF la 19 septembrie 2016. Termenul de introducere a acțiunii de două luni, majorat cu termenul pentru considerente de distanță de 10 zile prevăzut la articolul 60 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, expira, așadar, la 29 noiembrie 2016, la ora 24.00.
- 13 La 18 noiembrie 2016, RF a transmis grefei Tribunalului, prin fax, cererea în anulare. Originalul semnat al acestei cereri a parvenit însă grefei Tribunalului abia la 5 decembrie 2016, mai exact după expirarea termenului de 10 zile de la data primirii prin fax prevăzut la articolul 73 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

- 14 Prin scrisorile din 20 decembrie 2016, 7 martie 2017 și 19 iunie 2017, grefa Tribunalului a solicitat recurenței informații privind data la care i-a fost comunicată decizia în litigiu și explicații privind depunerea tardivă a cererii introductive.
- 15 Prin scrisorile din 28 decembrie 2016, 28 aprilie 2017 și 27 iunie 2017, recurenta a furnizat explicațiile solicitate.
- 16 În special, în scrisoarea din 28 decembrie 2016, RF a arătat că cererea introductivă în format hârtie a fost trimisă în aceeași zi în care a fost transmisă Tribunalului prin fax și, în consecință, cel mai devreme posibil în raport cu această dată. Potrivit recurenței, era rezonabil să se considere că cererea introductivă în format hârtie urma să parvină Tribunalului înainte de expirarea termenului de 10 zile. Faptul că Tribunalul a primit-o abia la 5 decembrie 2016 trebuia considerat ca fiind o întârziere excepțională, care intră în sfera articolului 45 alineatul (2) coroborat cu articolul 53 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene. Acest aspect ar fi confirmat de faptul că termenul de 10 zile a fost de asemenea considerat rezonabil atât de Regulamentul de procedură al Tribunalului, cât și de Dispozițiile practice de punere în aplicare a acestui regulament de procedură (punctul 80). RF a concluzionat că cererea introductivă trebuia să fie considerată ca fiind depusă în termen.
- 17 În scrisoarea din 27 iunie 2017, RF a anexat documentele care atestă că coletul care conținea originalul semnat al cererii introductive a fost depus la Poczta Polska, principalul operator poștal din Polonia, la 18 noiembrie 2016. Această circumstanță ar atesta că RF a dat dovadă de diligența necesară pentru a depune cererea introductivă în format hârtie în termenul de 10 zile de la transmiterea sa prin fax. Faptul că coletul s-ar fi aflat încă în Polonia la 2 decembrie 2016 și că a fost livrat grefei Tribunalului abia la 5 decembrie 2016, și anume la 17 zile de la transmiterea prin fax, nu i-ar fi imputabil.
- 18 În această scrisoare, RF a subliniat de asemenea că trimiterea cererii introductive în format hârtie a fost încredințată Poczta Polska, datorită garanțiilor oferite de acest operator public. În plus, RF a arătat că, începând cu momentul depunerii trimiterii conținând cererea introductivă, aceasta s-ar fi aflat complet în afara controlului său.
- 19 După ce a amintit, la punctul 15 din ordonanța atacată, caracterul de ordine publică al termenelor de introducere a acțiunii vizate la articolul 263 TFUE, Tribunalul a arătat, la punctul 16 din ordonanța menționată, că nu se poate deroga de la aceste termene decât în circumstanțe absolut excepționale de caz fortuit sau de forță majoră.
- 20 La punctele 17 și 18 din ordonanța atacată, Tribunalul a amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, noțiunile de „forță majoră” sau de „caz fortuit” conțin un element obiectiv, referitor la împrejurări neobișnuite și străine reclamantului, și un element subiectiv, legat de obligația acestuia de a se proteja de consecințele evenimentului neobișnuit luând măsuri adecvate, fără a accepta sacrificii excesive. În special, recurenta trebuie să supravegheze cu atenție desfășurarea procedurii inițiate și, mai ales, să dea dovadă de diligență în vederea respectării termenelor prevăzute. Astfel, noțiunile de „forță majoră” și de „caz fortuit” nu s-ar aplica unei situații în care o persoană diligentă și avizată ar fi fost în mod obiectiv în măsură să evite expirarea unui termen de introducere a acțiunii.
- 21 Tribunalul a subliniat, la punctul 19 din ordonanța menționată, că, pentru a fi calificat drept „caz fortuit” sau „forță majoră”, un eveniment trebuie să aibă un caracter inevitabil, astfel încât acest eveniment să devină cauza determinantă a decăderii.
- 22 La punctul 20 din ordonanța atacată, Tribunalul a considerat că împrejurarea că articolul 73 alineatul (3) din Regulamentul de procedură prevede un termen de 10 zile nu implică faptul că transmiterea corespondenței conținând originalul semnat al cererii introductive într-un termen mai mare de 10 zile constituie un caz fortuit sau de forță majoră. La punctul 21 din această ordonanță, Tribunalul a subliniat că numai întârzierea în transmiterea corespondenței, în lipsa altor circumstanțe

speciale, cum ar fi o disfuncționalitate administrativă, o catastrofă naturală sau o grevă, nu poate constitui în sine un caz fortuit sau un caz de forță majoră împotriva căruia recurenta nu își putea lua măsuri de precauție.

- 23 La punctul 26 din ordonanța atacată, Tribunalul a constatat că recurenta s-a limitat să indice, ca răspuns la o solicitare de informații din partea acestuia, pe de o parte, că a trimis recomandat cu confirmare de primire coletul conținând originalul semnat al cererii introductive și, pe de altă parte, că, ținând seama de cunoștințele sale, estimase că, în mod normal, documentul trimis va ajunge la grefa Tribunalului înainte de expirarea termenului de 10 zile. Tribunalul a considerat că, deși recurenteii îi revenea sarcina de a supraveghea cu atenție procedura de transmitere a corespondenței, aceasta nu a adus niciun element în această privință.
- 24 Pe de altă parte, Tribunalul a arătat, la punctul 27 din ordonanța menționată, că RF nu a invocat nicio altă circumstanță specială cum ar fi o disfuncționalitate administrativă, o catastrofă naturală sau o grevă.
- 25 La punctul 28 din ordonanța atacată, Tribunalul a constatat, așadar, că recurenta nu a făcut dovada, deși îi revenea această sarcină, că durata transmiterii corespondenței a fost cauza determinantă a decăderii, în sensul în care ar fi fost vorba despre un eveniment care prezenta un caracter inevitabil, împotriva căruia recurenta nu și-ar fi putut lua măsuri de precauție.
- 26 Tribunalul a concluzionat, la punctul 29 din această ordonanță, că RF nu a dovedit existența unui caz fortuit sau a forței majore în speță și, în consecință, a respins acțiunea în anulare ca fiind vădit inadmisibilă.

Concluziile părților în fața Curții

- 27 RF solicită Curții:
- anularea ordonanței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal, pentru ca acesta să examineze cauza și să adopte o hotărâre pe fond, susceptibilă să facă obiectul unui recurs;
 - în cazul în care Curtea ar considera că sunt îndeplinite condițiile pentru a statua definitiv asupra litigiului, anularea ordonanței atacate și luarea în considerare, în totalitate, a concluziilor prezentate în primă instanță;
 - obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.
- 28 RF solicită în plus admiterea anumitor documente ca probe noi.
- 29 Comisia solicită Curții:
- respingerea recursului;
 - obligarea RF la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la cererea de admitere de probe noi

- 30 Este necesar să se respingă cererea de admitere de probe noi. Astfel, conform articolului 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE și articolului 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, recursul este limitat la chestiuni de drept, cu excluderea oricărei aprecieri asupra faptelor, astfel încât noi elemente de probă sunt inadmisibile în stadiul unui recurs [a se vedea în

acest sens Hotărârea din 14 septembrie 1995, Henrichs/Comisia, C-396/93 P, EU:C:1995:280, punctul 14, precum și Ordonanța președintelui Curții din 25 ianuarie 2008, Provincia di Ascoli Piceno și Comune di Monte Urano/Apache Footwear și alții, C-464/07 P(I), nepublicată, EU:C:2008:49, punctul 12].

Cu privire la recurs

- 31 RF invocă patru motive în susținerea recursului.

Cu privire la primul și la al doilea motiv

Argumentația părților

- 32 Prin intermediul primului motiv, întemeiat pe o încălcare a articolelor 45 și 53 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, RF reproșează Tribunalului că a asimilat în mod eronat, la punctele 17-22 din ordonanța atacată, noțiunea „forță majoră” cu cea de „caz fortuit”. Referindu-se la punctul 22 din Ordonanța din 30 septembrie 2014, Faktor B. i W. Gęsina/Comisia (C-138/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2256), RF amintește că termenul pentru considerente de distanță de 10 zile prevăzut de Regulamentul de procedură al Tribunalului corespunde intervalului de timp în care orice corespondență, provenind din orice punct din Uniune, ar trebui să poată ajunge în mod normal la grefa Tribunalului, fără a se putea exclude depășirea acestui interval de timp. Ea concluzionează astfel că depășirea acestui termen pentru motive imputabile operatorului poștal face parte în mod incontestabil din sfera cazului fortuit, și anume a circumstanțelor imprevizibile.
- 33 Acest argument ar fi susținut de punctul 80 din Dispozițiile practice de punere în aplicare a Regulamentului de procedură al Tribunalului, potrivit căruia documentul original care cuprinde semnătura reprezentantului trebuie să fie expediat fără întârziere, imediat după transmiterea sa prin fax.
- 34 În sfârșit, RF arată că interpretarea noțiunii „caz fortuit” realizată de Tribunal în ordonanța atacată creează o discriminare, întrucât o parte domiciliată în Polonia nu ar putea beneficia de reglementarea care permite părților a căror reședință se află geografic departe de sediul Tribunalului să trimită o cerere introductivă prin fax. Astfel, pentru aceste părți, în măsura în care originalul semnat riscă să nu ajungă la Tribunal decât după expirarea termenului de 10 zile, nu ar fi de nicio utilitate trimiterea cererii introductive prin fax. Or, nu li se poate impune acestora să își depună personal cererea la grefa Tribunalului.
- 35 Prin intermediul celui de al doilea motiv, RF consideră că Tribunalul a încălcat articolul 126 din Regulamentul de procedură, considerând că acțiunea era vădit inadmisibilă.
- 36 Comisia contestă temeinicia acestor motive.

Aprecierea Curții

- 37 Este necesar să se constate că, potrivit unei jurisprudențe constante referitoare la respectarea termenelor de introducere a acțiunii, noțiunile de „caz fortuit” și de „forță majoră” cuprind aceleași elemente și au aceleași consecințe juridice. Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept amintind, la punctul 17 din ordonanța atacată, că aceste noțiuni conțin un element obiectiv, referitor la împrejurări neobișnuite și străine reclamantului, și un element subiectiv, legat de obligația acestuia de a se proteja de consecințele evenimentului neobișnuit luând măsuri adecvate, fără a accepta sacrificii excesive (Hotărârea din 15 decembrie 1994, Bayer/Comisia, C-195/91 P, EU:C:1994:412, punctul 32, Ordonanța

din 8 noiembrie 2007, Belgia/Comisia, C-242/07 P, EU:C:2007:672, punctul 17, și Ordonanța din 30 septembrie 2014, Faktor B. i W. Gęsina/Comisia, C-138/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2256, punctul 19).

- 38 Curtea a subliniat că reclamantul trebuie să supravegheze cu atenție desfășurarea procedurii inițiate și, mai ales, să dea dovadă de diligență în vederea respectării termenelor prevăzute (Hotărârea din 15 decembrie 1994, Bayer/Comisia, C-195/91 P, EU:C:1994:412, punctul 32, Ordonanța din 8 noiembrie 2007, Belgia/Comisia, C-242/07 P, EU:C:2007:672, punctul 17, și Ordonanța din 30 septembrie 2014, Faktor B. i W. Gęsina/Comisia, C-138/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2256, punctul 19) și că noțiunile de „caz fortuit” și de „forță majoră” nu se aplică unei situații în care o persoană diligentă și avizată ar fi fost în mod obiectiv în măsură să evite expirarea unui termen de introducere a acțiunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 1984, Ferriera Valsabbia/Comisia, 209/83, EU:C:1984:274, punctul 22, și Ordonanța din 30 septembrie 2014, Faktor B. i W. Gęsina/Comisia, C-138/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2256, punctul 20).
- 39 Or, în speță, recurenta se limitează să afirme că depășirea termenului pentru considerente de distanță de 10 zile prevăzut de Regulamentul de procedură al Tribunalului se datora unor motive imputabile operatorului poștal, fără a dovedi, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 71 din concluziile sale, că a luat toate măsurile adecvate pentru a se proteja împotriva unui asemenea eveniment, trimiterea originalului semnat imediat după transmiterea copiei prin fax nefiind decât una dintre măsurile care trebuie luate în acest scop.
- 40 O astfel de concluzie este susținută de jurisprudența Curții, potrivit căreia împrejurarea că Regulamentul de procedură al Tribunalului prevede un termen forfetar de 10 zile pentru trimiterea unui original după o transmitere pe cale electronică nu implică faptul că transmiterea corespondenței într-un termen mai mare de 10 zile constituie un caz fortuit sau de forță majoră. La fel ca și termenul pentru considerente de distanță forfetar prevăzut la articolul 60 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, termenul de 10 zile care figurează la articolul 73 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului permitea să se țină seama de distanțele mai mult sau mai puțin lungi de parcurs și de rapiditatea variabilă a operatorilor poștali. Astfel, acest termen nu corespunde timpului maxim garantat pentru transmiterea corespondenței, ci intervalului de timp în care orice corespondență, provenind din orice punct din Uniune, ar trebui să poată ajunge în mod normal la grefa Tribunalului, fără a se putea exclude depășirea acestui interval de timp (a se vedea prin analogie Ordonanța din 30 septembrie 2014, Faktor B. i W. Gęsina/Comisia, C-138/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2256, punctul 22).
- 41 Contrar celor susținute de recurentă, un termen de livrare a corespondenței mai mare de 10 zile nu este un eveniment imprevizibil, ci constituie o posibilitate care se poate realiza în pofida indicațiilor operatorilor poștali.
- 42 Astfel, numai lentoarea în transmiterea corespondenței nu poate constitui, în afara altor împrejurări speciale, un caz fortuit sau un caz de forță majoră de care recurenta nu se putea proteja (a se vedea în acest sens Ordonanța din 30 septembrie 2014, Faktor B. i W. Gęsina/Comisia, C-138/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2256, punctul 23).
- 43 Pentru aceleași motive, nu se poate deduce din cuprinsul punctului 80 din Dispozițiile practice de punere în aplicare a Regulamentului de procedură al Tribunalului că, atunci când documentul original conținând semnătura reprezentantului a fost expediat fără întârziere, imediat după transmiterea sa prin fax, orice primire a acestui document în afara termenului de 10 zile trebuie considerată ca intrând în sfera unui caz fortuit sau a forței majore. Astfel, aceste dispoziții practice, care conțin explicații și sfaturi adresate părților, pentru a le determina să fie atente la respectarea termenelor, nu pot fi, în niciun caz, opuse articolului 45 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, astfel cum este interpretat de jurisprudența Curții.

- 44 În ceea ce privește existența unei pretinse discriminări care rezultă din jurisprudența referitoare la noțiunea de „caz fortuit”, Curtea a statuat în mai multe rânduri că nu se poate deroga de la aplicarea reglementărilor Uniunii privind termenele procedurale decât în împrejurări cu totul excepționale, de caz fortuit sau de forță majoră, conform articolului 45 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, dat fiind că aplicarea strictă a acestor norme respectă cerința de securitate juridică și necesitatea de a evita orice discriminare sau orice tratament arbitrar în administrarea justiției (Ordonanța din 8 noiembrie 2007, Belgia/Comisia, C-242/07 P, EU:C:2007:672, punctul 16 și jurisprudența citată).
- 45 A nu admite că o lentoare a serviciilor poștale poate ea însăși să constituie un caz fortuit sau de forță majoră este o regulă care se aplică tuturor justițiabililor, independent de locul lor de reședință sau de locul de trimitere a documentului vizat. Aplicarea acestei reguli permite evitarea oricărei discriminări sau a oricărui tratament arbitrar al justițiabililor, niciunul dintre ei nefiind favorizat atunci când invocă și dovedește că a intervenit în mod neașteptat un caz fortuit sau un caz de forță majoră.
- 46 În consecință, este necesar să se respingă primele două motive.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentația părților

- 47 Prin intermediul celui de al treilea motiv, RF reproșează Tribunalului că a considerat în mod eronat că ea nu a dovedit existența unui caz fortuit, în sensul articolului 45 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, și critică în această privință constatările care figurează la punctul 26 din ordonanța atacată. RF arată că este dificil să se imagineze ce „măsuri suplimentare” ar fi putut lua pentru evitarea întârzierilor la livrarea coletului, din moment ce a examinat parcursul trimerii prin serviciul „Tracking”, chiar dacă, începând dintr-un anumit moment, a pierdut controlul ulterior al trimerii. Ea consideră că teza Tribunalului potrivit căreia ar fi putut avea o influență asupra termenului de livrare a trimerii este în mod clar nefondată.
- 48 Comisia apreciază că al treilea motiv trebuie înlăturat ca inadmisibil, în măsura în care recurenta, fără a invoca o denaturare a elementelor de probă prezentate Tribunalului, contestă aprecierea acestuia în această privință.

Aprecierea Curții

- 49 Este necesar să se constate că, la punctul 26 din ordonanța atacată, Tribunalul a amintit că recurenta a indicat ea însăși că a trimis recomandat cu confirmare de primire coletul conținând originalul semnat al cererii introductive, dar nu a demonstrat niciun alt demers. La punctul 27 din ordonanța menționată, Tribunalul a arătat că RF nu a invocat nicio circumstanță specială cum ar fi o disfuncționalitate administrativă, o catastrofă naturală sau o grevă. La punctul 28, a concluzionat că recurenta nu a făcut dovada, după cum îi revenea sarcina, că durata de transmitere a corespondenței a fost cauza determinantă a decăderii, în sensul în care ar fi fost vorba despre un eveniment cu caracter inevitabil de care recurenta nu s-ar fi putut proteja.
- 50 Or, asemenea evenimente constituie constatări de fapt și aprecieri ale probelor pe care Curtea nu este competentă să le controleze, în afara cazului unei denaturări, care nu este invocată în speță. Astfel, după cum s-a amintit la punctul 30 din prezenta hotărâre, competența Curții în cadrul unui recurs este limitată la chestiuni de drept.

- 51 Având în vedere aceste concluzii factuale, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept concluzionând, la punctul 29 din ordonanța atacată, că recurenta nu a dovedit existența unui caz fortuit sau a forței majore în speță.
- 52 În aceste condiții, al treilea motiv trebuie să fie înlăturat.

Cu privire la al patrulea motiv

Argumentația părților

- 53 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, RF apreciază că interpretarea articolului 45 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene realizată de Tribunal, potrivit căreia întârzierea operatorului poștal care a determinat depășirea termenului pentru considerente de distanță nu intră în sfera noțiunii de „caz fortuit”, constituie o încălcare a articolului 1, a articolului 6 alineatul (1) și a articolului 14 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950. RF arată că această interpretare determină o inegalitate de tratament în funcție de locul de domiciliu și este, prin urmare, discriminatorie. Potrivit RF, restrângerea adusă astfel drepturilor fundamentale în cauză nu este nici indispensabilă, nici proporțională cu scopul urmărit.
- 54 Comisia susține că al patrulea motiv este inadmisibil, întrucât este prea vag și, în orice caz, nefondat.

Aprecierea Curții

- 55 Trebuie amintit că principiul protecției jurisdicționale efective constituie un principiu general de drept al Uniunii care este în prezent exprimat în articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care corespunde în dreptul Uniunii articolului 6 alineatul (1) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Hotărârea din 10 iulie 2014, Telefónica și Telefónica de España/Comisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punctul 40, precum și jurisprudența citată).
- 56 Acest principiu, care constă în garantarea pentru orice persoană a unui proces echitabil, nu se opune prevederii unui termen pentru introducerea unei acțiuni în instanță (Ordonanța din 16 noiembrie 2010, Internationale Fruchthofgesellschaft Weichert/Comisia, C-73/10 P, EU:C:2010:684, punctul 48 și jurisprudența citată).
- 57 Curtea a statuat de asemenea că dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă nu este afectat în niciun mod de aplicarea strictă a reglementării Uniunii privind termenele procedurale, care, potrivit unei jurisprudențe constante, respectă cerința de securitate juridică și necesitatea de a evita orice discriminare sau orice tratament arbitrar în administrarea justiției (Ordonanța din 16 noiembrie 2010, Internationale Fruchthofgesellschaft Weichert/Comisia, C-73/10 P, EU:C:2010:684, punctul 49 și jurisprudența citată).
- 58 Rezultă în plus din jurisprudență că o derogare de la reglementarea menționată nu poate fi justificată de împrejurarea că sunt în joc drepturi fundamentale. Astfel, normele privind termenele de introducere a acțiunilor sunt de ordine publică și trebuie aplicate de instanță astfel încât să se asigure securitatea juridică, precum și egalitatea justițiabililor în fața legii (Ordonanța din 16 noiembrie 2010, Internationale Fruchthofgesellschaft Weichert/Comisia, C-73/10 P, EU:C:2010:684, punctul 50 și jurisprudența citată).

- 59 În sfârșit, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 45 din prezenta hotărâre, aplicarea regulii potrivit căreia o lentoare a serviciilor poștale nu se poate afla, ea însăși, la originea existenței unui caz fortuit sau a forței majore permite evitarea oricărei discriminări sau a oricărui tratament arbitrar al justițiabililor, întrucât niciunul dintre ei nu trebuie să fie favorizat atunci când invocă și dovedește intervenția neașteptată a unui caz fortuit sau a unui caz de forță majoră.
- 60 În consecință, al patrulea motiv nu este fondat.
- 61 Întrucât niciunul dintre motivele de recurs nu a fost admis, se impune respingerea acestuia.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 62 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 63 Întrucât Comisia a solicitat obligarea RF la plata cheltuielilor de judecată, iar RF a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

- 1) Respinge cererea de admitere de noi probe.**
- 2) Respinge recursul.**
- 3) Obligă RF să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile efectuate de Comisia Europeană.**

Semnături